

Recensie: Fair Trade

Streamz
maandag 15 februari 2021

foto © Streamz

Recensie:

'Hoogmoed komt voor de val. In het leven moet ge uw plaats kennen. Weten wat ge kunt en nog veel belangrijker: weten wat ge niet kunt. Het zou allemaal zo simpel kunnen zijn. Als alle mensen nu 'ns een klein beetje slimmer waren. Zat er vroeger na niet wat meer in zo'n dozeke? Dat is nu toch makkelijk verdiend hé. Arm Vlaanderen. Want geef toe, er wordt hier godverdomme toch serieus wat afgeprutst.' Met die wijze woorden eindigt Fair Trade van Marc Punt na acht afleveringen. Punt regisseerde ook Matroesjka's. Er zijn dan ook behoorlijk wat parallellen te trekken tussen het personage Ray Van Mechelen dat Peter Van den Begin neerzette in Matroesjka's en dat van Patrick Paternoster, de wat krenterige Pater, in Fair Trade.

Punts recente tv-serie die al een tijd integraal te bekijken is op Streamz, bezorgt je dus in zekere zin een déjà-vu gevoel, al blijft een komisch donker personage Van den Begin als gegoten zitten, net als het Antwerps dialect. Hij mag de luis in de pels spelen en ook op de lachspieren werken, wat de spanning in deze misdaadserie wat doet verslappen wanneer het iets te veel naar komedie ruikt.

Maar het zwakst van al is Fair Trade in de volledige miscasting van Ella-June Henrard. Zij speelt als Robin een lesbische wees die er een relatie op nahoudt met Julie (Daphne Wellens). Julie heeft een dochter uit een eerdere relatie: de tienjarige Lissa (Lana Mussche). Henrard doet een krampachtige poging in Fair Trade om een stoer personage te spelen, maar mislukt daar meesterlijk in, net zoals het Antwerps dialect, hoewel ze van 't Stad is, haar compleet niet goed afgaat en ze qua dictie soms over een zin met veel z'en in struikelt. Ook haar rol in het nieuw samengestelde gezin is voor geen meter geloofwaardig. Wanneer dat gezin letterlijk ook onder vuur komt te liggen door de work-life balance van Robin die niet goed is, en Lissa ontvoerd wordt, kan ons dat als kijker niets schelen. Een plotwending die niets doet, dat is op zijn zachtst gezegd dramatisch te noemen. Verder wordt Ella-Junes personage geseksualiseerd, de actrice speelt bijna constant met suggestieve open mond, of moet ze in zijaanzicht met de borsten vooruit tegenover Axel Daeseleire staan. Punt weet zelf precies niet goed hoe hij haar moet in beeld brengen en faalt zo om haar personage geloofwaardige body te geven.

Fair Trade moet het dan ook vooral hebben van de uitstekende mannelijke cast. Van den Begin speelt meesterlijk. Maar ook Kevin Janssens delivert alweer, zoals we dat ondertussen al jaren gewend zijn van deze topacteur. In Fair Trade zet ie de corrupte flik Walter Wilson, Wally voor de vrienden, neer die voor de drugssectie van de politie werkt en af en toe wat geld en drugs toegestopt krijgt uit het milieu zodat hij zich een liederlijk leven met drank, drugs en betalende seks kan veroorloven.

Tegenover Janssens staan straffe namen zoals Sven De Ridder die overtuigend Dirk Somers speelt, een vriend en collega van Wally, die samen met hem sekswerksters bezoekt én bij de moordsectie van de politie al eens een draai geeft aan een dossier. Maar Somers doet dat niet graag. In se is het een van de weinige commissarissen die net als inspecteur Peter Vinck (Bill Barberis) nog iet of wat gewetenvol handelt in het team van hoofdcommissaris Raf Broeckx (een voor zijn doen eerder matig acterende Peter Van De Velde).

Het zal vooral knetteren tussen Wally en Frank Slaets (Axel Daeseleire). Die scène, onder andere in het ziekenhuis, waar Janssens lijnrecht tegenover Daeseleire staat, zijn gewoon om van te smullen. Ook enkele mannelijke bijrollen vinden we absoluut

top. Zo mag Luc Verhoeven de zeer nieuwsgierige buurman van Wally: Jos spelen, zo'n Gutmensch die probeert goed te doen voor iedereen, maar wanneer hij zelf initiatief neemt en iets niet volgens de afspraken doet, het deksel op de neus krijgt en zichzelf dat erg kwalijk neemt. Verder is Ivo Pauwels als Wally's vader Leon, een echte ontdekking voor ons. Jaren was hij vooral actief (denken we aan zijn rol als Nonkel Jef) in het lichte amusement. Dat het ook wat serieuzer kan en mag, blijkt uit deze rol waarin hij zich als vader zorgen maakt omdat zijn zoon hem steeds uitnodigt om met hem te gaan tafelen in een sjiek restaurant waar ze sushi serveren hoewel hij liever zijn viskes gebakken ziet. Leon heeft door dat zijn zoon boven zijn stand leeft.

De Paternoster heeft aan zijn kant de twee zware jongens en broers Raoul Raes (Manou Kersting) en Rudy Raes (Nicolas Kersting) staan. Zijn grootste concurrent is Bob Martens, de Martino, (Jeroen Perceval die de ganse serie héérlijk consistent op topniveau speelt en een Vlaams-Marokkaanse tongval laat horen die hem als gegoten zit) die terug is uit Thailand. Samen met zijn zus Olga (Anouck Luyten die zeer geloofwaardig een 'from the block'-personage neerzet) zint ie op wraak, ook omdat Robin zijn ballen er eens heeft afgeschoten. Tania Van der SandenÂ speelt hun moeder.Â Hoewel de scènes tussen het trio maar van korte duur zijn, weet Punt in die beperkte tijd samen met de topprestatie van die drie, een zeer geloofwaardige vierde wereld gezinssituatie voor te stellen.Â Â

Net zoals de troebele wijn, een beeld is dat de vertroebelde relatie tussen Julie en Robin aantoont, lijkt het dalende niveau (kwalitatief en kwantitatief) van het naakt vrouwelijk schoon doorheen de serie ook iets te zeggen over hoe Wally het knap lastig krijgt. Bij de vrouwen is het verder vooral â€“ alweer â€“ Tine Reymer, hier als de peperdure advocate Nadia Camus, die ijzersterke pleidooien mag houden en zelfs de stoerste mannen onder tafel praat. Ze is de schrik van het parket en de politiediensten omdat zij erin slaagt om procedurefouten te vinden waardoor de Martino vroegtijdig vrijkomt. Maar er zijn grenzen voor haar. Kinderkidnappers, daar wil ze niet van weten. Â

Tenslotte vinden we bij de bijrollen Charlotte TimmersÂ als de prostituee Nikki, tevens wees en een ex van Robin, met haar 32 lentes een van de beste jonge vrouwelijke bijrollen neerzetten in deze reeks. Maar een van de laatste scènes van de eerste aflevering waarin ze Robin kust is té voorspelbaar.

Wat Fair Trade uiteindelijk een guilty pleasure maakt, is dat de serie bulkt van de onliners en spitse dialogen.

We sommen er enkele op:

'Hallo Pinokkio! Da's gene bloemsuiker!'Â Â

'Wat moet ik doen om a nog eens te zien? Den 101 bellen?'

'Dat zijn dure hamburgers.'

'Kan ne mens nu niet meer op zijn gemak een pijpke laten placeren? In wat voor ne wereld leven wij na zeg?'

'I know what means stinkfoef.'

'Ge hebt dat toch niet op uw spaarboekske gezet want dat brengt niets meer op hé.'

'Een tuttefrut die aan uwe zool blijft plakken, meer is dat niet.'

'Als ge Bavo heet dan zijde geen beest in bed.'

'Hij is gevallen.' â€“ 'Op zijne kop? En met zijn handen vastgebonden op zijne rug?'

'Moet ik die elke dag wat water geven?' (over een urne)

'Ik ben ne kleine zelfstandige. Ik kan niet gaan doppen zoals jullie.'

'Ik zou toch maar eerst mijn neus afvegen voor ik naar buiten ging.'

'Onkruid vergaat niet. Maar dan word jij minstens 100 jaar.'

In de soundtrack horen we onder andere Trixie Whitley's 'Never Enough' (in de openingcredits) en haar 'Pieces' in aflevering 3, 'Tainted love' van Soft Cell in aflevering 2, en 'Wildest Moments' van Jessie Ware in aflevering 5.

< Bert Hertogs >